живѣхъ все на щрекъ и подскрыженъ, но единъ день като отидохъ малко по-далечь отъ обыкоовенното къмъ едио отъ краеморіята на островътъ ми, къмъ което никога не бѣхъ ходилъ, обзе мя ужасъ който не могѫ ви истълкува, защото видѣхъ разввьрлени по земѭтѫ тамо на еднѫ сгранѫ лобове, лакти, голеяи и другы человѣческы кости, близу тамъ до едно трапище дѣто личеше че бѣ кладено огънь, и около него пакъ имаше ископаны въ земѭтѫ таквызь нѣкаквы грубы сѣдалища, дѣто умразнитѣ тѣзи диваци бѣхъ сѣдали да правятъ ужасното си пирувиніе. Търтихъ безъ забавѫ да ся отдалечѫ отъ туй отвратително мѣсто, но тутакъ си ся спрѣхъ; кръвь-та ми ся съсири въ жилытѣ ми. А когато дойдохъ малко на себе си, благодарихъ Бога отъ всичкото си сърдце, защото всякога бѣше мя отклонявалъ отъ това мѣсто на остро въ въ. Вьрнѫхъ ся спокойно въ жилището си, понеже съгледахъ, че тѣзи чдловѣкоядцы не идвахѫ на островътъ за да завладѣѫтъ нѣщо, но само за да направятъ пированіята си. Осемнадесеть годиоы бѣхѫ ся минѫли безъ да ся подсѣтятъ, че има на тойзи островъ живъ человѣкъ; можахъ да ся надѣѭ още за сѫщѫтѫ честь.